

www.strik.rs

www.strik.rs

NASLOV ORIGINALA
Beryl Bainbridge
The Dressmaker

UREDNIKA
Ljubica Pupezin

Objavlivanje ove
knjige pomogao je
program „Kreativna Evropa”
Evropske unije

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Copyright © Beryl Bainbridge 1973.

Copyright © 2021. Štrik, za srpski jezik

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se umnožavati ni u kom obliku bez prethodne dozvole izdavača ili vlasnika izdavačkih prava.

Beril Bejnbridž

KROJAČICA

PREVELA S ENGLESKOG

Marija Obadović

BEOGRAD

2021

Džou, Aronu i Rudiju

Posle je ušla u mali salon, oko vrata joj je i dalje visio šnajderski metar, i dopustila je sebi čašicu porta. U mraku je krajičkom kecelje na cvetiće obrisala površinu izglanca-nog kredenca, za slučaj da je ostao krug od flaše. Čula je Mardž kako pere ruke u sudoperi u kuhinji. Metalna posuda zaglušujuće je odzvanjala. Umalo joj nije dreknula da prekine, ali je umesto toga sela na stari majčin kauč, nanovo tapaciran sintetičkim štoфом kupljenim po bagatelnoj ceni, i uprkos tome što je u nekorišćenoj prostoriji bilo strahovito hladno, božićno piće joj je odmah udarilo u glavu. Morala je da se ugrize za usnu kako se ne bi nasmejala. Svetlo iz hodnika padalo je na crvenomrki tepih koji je toliko lickala svih ovih godina da je i dalje izgledao kao nov. Barem je ovde, konačno, sve uredno, bezbedno. Strašno je pogrešila što je sklonila stočić od ružinog drveta, ali bilo bi glupo da krivi sebe za ono što se desilo. U čitavoj prostoriji nije bilo ni jedne jedine stvari koju bi joj majka mogla zameriti – čak ni zbog ogledalceta u ramu od zelenog somota s crvenim ružama oslikanim na staklu – jer se ćošak okrnjio za vreme rata, što je mogla i da dokaže, a ne zbog nebrige i nemara. Ram je pao sa zida kad je

bačena bomba na Prajori roud, usmrтивši dvanaestoro ljudi, uključujući i onog nalickanog muža gospođe Ekls u prodavnici na uglu, i majčino ogledalo se okrnjilo.

„Neli, jesi li dobro?”

Mardž je stajala na vratima i posmatrala je. Majka ju je uvek upozoravala da drži Mardž na oku. Budalasta devojka. Kako se samo ponašala s gospodinom Ejvjardom. Nije bio dobar čovek, ni mlad, a bila je spremna zbog njega da izgubi udovičku penziju. Zar вреди žrtvovati svoju nezavisnost zarad ogromne časti da ga dvoriš za stolom i titraš mu? Nije je bilo lako ubediti, ali na kraju se urazumila i rekla gospodinu Ejvjardu da spakuje pin-kle; ali onaj njen pogled i izraz lica, kao otvorena knjiga – bilo je nečeg nepristojnog u tako otvorenom iskazivanju osećanja.

„Mardž, samo bi mu bila na teretu.” To joj je rekla. „Da, Neli, znam.” Ali njen pogled, tada kao i sada, goreo je tajanstvenim iskustvom.

„Pusti me”, rekla je Neli. „Dolazim za sekund.”

Valeri je bila u pravu za pojas na vereničkoj haljini. Samo je još taj detalj nedostajao. Sklopila je oči i zadremala, kao da sedi na suncu, i po majčinom tepihu ispružila stamene noge u čarapama za koje su se zalepili zeleni pamučni končići.

Probudili su je glasovi u kuhinji. Kratko je osluškivala, a zatim ustala. Rita se vratila, opet u suzama. U tom je uzrastu, ali svima oko nje mučno je da je gledaju.

„Oh, teto, volela bih da sam mrtva.” Naravno, ne misli ozbiljno.

Mardž ju je smirivala: „Ššš, ššš.”

Iza čipkanih zavesa nešto je blesnulo. Džek je zaštitio staklo lepljivim azbestnim trakama, ali uspela je da razazna parče zida od crvenih cigala i mali, prašnjav busen kaline na goljoj zemlji ispod prozora, bleđ i svetlucač kao procvetali žbun zaleđen na mesečini. Dok je poravnavala nabore čipkane zavese i rastrojeno osluškivala zvuke koji su dopirali iz susedne sobe, pred očima su joj poigravali mlečnobeli cvetovi kaline. Ako ova devojka ne prestane da kuka, komšiluk će doći da im lupa na vrata; sam bog zna da je bilo dovoljno izgreda za jednu noć.

Tutnula je vinsku čašu u džep na kecelji i izašla u hodnik. Počistila je krhotine stakla na gomilu i umotala ih u novine; kleknula je i palcem i kažiprstom stala da vadi krhotine iz otirača ispred ulaznih vrata. Mardž je previdela jednu lažnu perlu, ležala je na stepeniku kao pepermint bombona. Ušla je u kuhinju i spustila zamotuljak na sto.

„Valeri Mander kaže da ga njen Čak nije video više od nedelju dana”, cmizdrila je Rita.

„Ššš”, ponovila je Mardž i zagrlila Ritu da je umiri i molećivo pogledala Neli. Njeno mršavo lice bilo je sasvim bleđo.

„Dosta je bilo, Rita. Ne vredi plakati za prosutim mlekom”, rekla je Neli. „Biće ti bolje bez njega.” Što je svakako bilo tačno, ali nije nameravala baš toliko da podvikne.

„Ugasi to svetlo, Mardž”, naredila joj je i ne sačekavši otišla u kuhinju da isključi ringlu s čajnikom.

„Ali uvek popijemo čaj pred spavanje”, pobunila se Rita i podigla glavu. Delovala je iscrpljeno. „Ššš, ššš”, ponovila je Mardž taj glupi zvuk po ko zna koji put.

Devojka se umila u kuhinji dok su se dve žene spremale za počinak. U potamnelom ogledalu iznad sudopere nazirao se odraz koščatog lica, ubledelog zbog gubitka. Pognula je glavu i jauknula, iscrpljena silinom sopstvenih osećanja. Visoko gore na zidu, kroz prozorsko staklo iza tiganja, đipila je senka. Uplašeno je podigla pogled pokrivši usne izlizanim peškirom i otvorila zadnja vrata da pusti mačora unutra.

Dozivala ga je: „Dođi, Nigere, dođi!”

„Zatvaraj ta vrata!”, tetkin glas bio je grub, razdražljiv.

„Zar ne smem da pustim mačku, teto?”

„Ne, ostavi je napolju”. Ali Niger je već ušao, ušunjao se u trpezariju po linoleumu i jednim skokom se obreo na kauču dok su mu se oči caklile.

Rita je otišla u hodnik da stavi cipele u ostavu ispod stepeništa. Kad se vratila, teta Mardž je stajala na stolu ruku pruženih ka gasnoj lampi s rebrastim roze abažurrom, podignuta spavaćica otkrivala joj je голу nogu. Neli ju je čvrsto držala za gležanj, za slučaj da joj se zavrti u glavi.

„Gde je druga polovina zavese na ostavi ispod stepeništa, teta Neli?”, pitala je Rita.